

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 58/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Karin Juhásovou, Húskova 19, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. januára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že „... dňa 10.06.1996 bol podaný žalobcom Východoslovenskou vodárenskou spoločnosťou, a.s. na súd návrh, ktorým žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného [REDAKOVANÉ] na zaplatenie sumy 279 911,80 Sk, t. j. 9 291, 37 € spolu so 17,6 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 150 310,90 Sk, t. j. 4 989,41 € od 08.11.1995 do zaplatenia a zo sumy 129 600,90 Sk, t. j. 4 301,96 € od 09.02.1996 do zaplatenia, a to z titulu neuhradenia dvoch faktúr za vodné a stočné. Toto konanie bolo vedené na Okresnom súde Košice I pod spisovou značkou 20 C 478/1996“.

Okresný súd Košice I rozsudkom č. k. 20 C 478/1996-127 z 21. októbra 2003 (po pripustení účastníka konania na strane žalovaného, a to [REDAKOVANÉ] ako žalovaného v 2. rade) zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 279 911,80 Sk, a to zo sumy 150 310,90 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 8. novembra 1995 do zaplatenia a zo sumy 129 600,90 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 9. februára 1996 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Po podaní odvolania zo strany žalovaného v 1. a 2. rade krajský súd uznesením č. k. 14 Co 23/2004-156 z 13. decembra 2005 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

Ako ďalej sťažovateľ uvádza, „... po vrátení veci na konanie Okresnému súdu Košice I... v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996 tento rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 24.10.2008, ktorým žalobu zamietol.

Žalobca voči uvedenému rozsudku podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach... v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 383/2008 rozsudkom zo dňa 30.09.2010 potvrdil rozsudok prvostupňového súdu o zamietnutí žaloby proti žalovanému v 2. rade a v prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Nakoľko sa v právnej veci nekonalo plynule a bez zbytočných prieťahov, právna zástupkyňa žalovaného adresovala predsedovi Okresného súdu Košice I sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov zo dňa 13.05.2013, ktorou apelovala na neprimeranosť trvania predmetného súdneho sporu, keďže už v tomto období jeho dĺžka presahovala 17 rokov, čo len prehľbilo stav absolútnej právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ už 17 rokov nachádza.

Na podklade vyššie uvedenej skutočnosti bolo vo veci nariadené pojednávanie a dňa 10.06.2013 bol v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I.. pod sp. zn. 20 C 478/1996 vyneseny rozsudok, ktorým prvostupňový súd žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku žalobca opätovne podal odvolanie zo dňa 30.07.2013. O tomto odvolaní sa v súčasnosti rozhoduje na Krajskom súde v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013. “.

3. Sťažovateľ v sťažnosti upriamuje pozornosť na skutočnosť, že o podanom odvolaní do dnešného dňa nebolo rozhodnuté i napriek tomu, že od vynesenia ostatného rozsudku okresného súdu uplynulo už viac ako 18 mesiacov. Zároveň poznamenáva, že sťažnosťou proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov z 31. októbra 2014 adresovanou predsedovi krajského súdu sa sťažovateľ opätovne domáhal nápravy a odstránenia prieťahov v konaní a nečinnosti súdu. Kým ospravedlnením z 3. decembra 2014 predseda krajského súdu sťažovateľovi oznámil, že sa súdu nepodarilo zabezpečiť riadne podklady pre prešetrenie veci, listom z 15. decembra 2014 po vykonanom šetrení predseda krajského súdu sťažovateľovi oznámil, že sa veci „... v odvolacom konaní vybavujú zásadne podľa poradia, v akom došli na súd. Z vyjadrenia vo veci konajúcej zákonnej sudkyne vyplýva, že v jej referáte k 30. novembru 2014 bolo v agende Co nevybavených ďalších 60 vecí, predchádzajúcich veci 4 Co 330/2013. Za tejto situácie sa... vec k dnešnému dňu nedostala na rad. Za doteraz vzniknuté objektívne prieťahy sa Vám touto cestou úprimne ospravedlňujeme.“.

4. Sťažovateľ s poukazom na rozhodovaciu prax ústavného súdu opätovne poukazuje na extrémne prieťahy v konaní, v dôsledku ktorých konanie nie je právoplatne skončené ani po 19 rokoch. Je toho názoru, že „...z prebiehajúceho konania je očividné, že nejde

o mimoriadne skutkovo či právne zložitú vec, ktorá by odôvodňovala vznik a existenciu prietahov v konaní a takýto neadekvátny postup, respektíve nečinnosť Okresného súdu Košice I a v súčasnosti Krajského súdu v Košiciach. ...

Rovnako správanie sťažovateľa nasvedčuje tomu, že má záujem na právoplatnom skončení veci, o čom svedčí aj jeho aktívna účasť v prebiehajúcim konaní, poskytnutie potrebnej súčinnosti, ako aj viacero podaných sťažností proti porušovaniu práva na prerokovanie veci a svojím správaním tak nezadal dôvod na takýto postup porušovateľa základného práva. Napokon aj samotný Krajský súd v Košiciach ako porušovateľ uznal existenciu objektívne vzniknutých prietahov vo svojej poslednej odpovedi na vyššie uvedenú sťažnosť. ...

Celé dlhotrvajúce konanie spôsobuje sťažovateľovi právnu neistotu, pričom bezdôvodné predlžovanie konania môže v konečnom dôsledku podstatne zvýšiť pôvodne žalovaný nárok žalobcu (pozostávajúci z istiny a príslušenstva) na úkor sťažovateľa, nakoľko hodnota príslušenstva žalovanej sumy pri výške 17,6 % ročne zo žalovanej sumy v súčasnosti predstavuje cca 300 % zo žalovanej istiny. Sťažovateľ existuje teda už cca 19 rokov v permanentnom a stále sa stupňujúcom strese, nakoľko žije v stave právnej neistoty, pričom tento stav bude ukončený až právoplatným rozhodnutím vo veci samej.

Na podklade týchto skutočností si sťažovateľ uplatňuje svoj nárok na primerané finančné zadostučinenie, ako určitú náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy vyjadrenú v peniazoch, nakoľko mu tento nárok preukázateľne vznikol, keďže došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a tým došlo k neúmerným zásahom do jeho právnej istoty ako občana Slovenskej republiky.“.

5. Z dôvodov podrobne uvedených v sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby po predbežnom prerokovaní prijal vec na ďalšie konanie a v konaní vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v čl. 48 ods. 2 zákona č. 460/1990 Zb. Ústava Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3,

5 a 8 postupom Krajského súdu v Košiciach, konajúceho pod sp. zn. 4 Co 330/2013 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prerokovanie a rozhodnutie vecí bez zbytočných prietahov zakotvené v čl. 48 ods. 2 zákona č. 460/1990 Zb. Ustáva Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 postupom Okresného súdu Košice I, konajúceho pod sp. zn. 20 C 478/1996 porušené bolo.

3. Krajskému súdu v Košiciach sa v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013 a Okresnému súdu Košice I pod sp. zn. 20 C 478/1996 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

4. Okresnému súdu Košice I sa v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

5. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 250 € (slovom dvetisícdivestopäťdesiat eur), ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 26 250 € (slovom dvadsaťšesťtisícdivestopäťdesiat EUR), ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 524,66, - EUR, ktorú je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Karín Juhásovej, advokátky do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

12. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je preskúmanie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013 došlo k porušeniu sťažovateľom v petite označených práv.

II.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996

13. Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

14. Zo sťažnosti a z jej príloh doručených ústavnému súdu vyplynulo, že v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996 okresný súd ostatným rozsudkom č. k.

20 C 478/1996-294 z 10. júna 2013 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal na úhradu trov konania žalovanému vo výške 2 029,05 € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Po doručení odvolania zo strany žalobcu bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Podľa zistení ústavného súdu konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 20 C 478/1996 dosiaľ nie je právoplatne skončené, pretože spis sa toho času (od 31. októbra 2013) nachádza na krajskom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013 z dôvodu rozhodovania o podanom odvolaní.

15. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu na prieťahy v konaní postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 478/1996, ktorá bola ústavnému súdu doručená 22. januára 2015 (bod 1), sťažovateľ musel mať vedomosť, že okresný súd už v jej právnej veci meritórne rozhodol a nemohol už žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvňovať plynulosť priebehu namietaného konania vo veci samej, respektíve ani v ňom spôsobovať prieťahy.

16. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

17. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

18. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prieťahom v konaní okresného súdu nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

19. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

20. Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 330/2013

21. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Podľa odseku 2 citovanej právnej normy ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

22. Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prieťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

23. Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prieťahy v konaní v zmysle § 62 a nasledujúcich zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prieťahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“), ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 zákona o sudcoch]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „*Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prieťahy v konaní...*“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „*Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti*“.

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda

podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

24. Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

25. Sťažovateľ v súvislosti s prebiehajúcim súdnym konaním vedeným na krajskom súde pod sp. zn. 4 Co 330/2013 podal osobne 5. novembra 2014 predsedovi krajského súdu sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

26. V odpovedi na sťažnosť predseda krajského súdu v liste sp. zn. Spr 222/2014 z 15. decembra 2014 okrem iného sťažovateľovi oznámil, že v odvolacom konaní sa veci vybavujú zásadne podľa poradia, v akom došli na tunajší súd. Zároveň dodal, že konajúca sudkyňa mala k 30. novembru 2014 v agende Co nevybavených ďalších 60 vecí predchádzajúcich veci vedenej pod sp. zn. 4 Co 330/2013, a teda že predmetná vec sa dosiaľ nedostala na rad. Za objektívne vzniknuté prieťahy v konaní sa predseda krajského súdu ospravedlnil.

Podľa zistení ústavného súdu vec bola pôvodne pridelená JUDr. Minxovej, ktorej však v dôsledku vzdania sa funkcie sudkyne funkcia zanikla uplynutím 31. decembra 2014. Od 1. januára 2015 bola vec pridelená zákonnej sudkyni JUDr. Veščičikovej.

27. Vzhľadom na to, že od podania sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní (5. novembra 2014 – bod 25) a od vybavenia tejto sťažnosti listom predsedu krajského súdu (15. decembra 2014 – bod 26) do doručenia sťažnosti ústavnému súdu (22. januára 2015 – bod 1) uplynul len krátky čas na zjednanie nápravy, posúdil ústavný súd podanie sťažnosti

na prieťahy podľa zákona o súdoch zo strany sťažovateľa iba ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predseda krajského súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na uskutočnenie opatrení proti zbytočným prieťahom vo veci samej (podobne II. ÚS 376/06, IV. ÚS 48/06, II. ÚS 390/06).

28. Postup sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu preto podľa ústavného súdu nemožno považovať za splnenie požiadavky namietania prieťahov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov. V nadväznosti na to ústavný súd dodáva, že „povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv.“ (III. ÚS 44/03).

29. Na základe týchto zistení ústavný súd dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti nie je prípustná, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že rozhodnutie ústavného súdu v tejto časti nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v prípade zotrvania na stanovisku, že postupom krajského súdu dochádza k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

30. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že aj celková dĺžka konania vedeného pred krajským súdom (necelých 15 mesiacov, pozn.) zatiaľ nesvedčí z hľadiska ústavy neprimeranej dobe (prieťahom).

31. Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo preto už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2015